

5. POST

Mama tarna in vzdihuje,
se čez očka pritožuje:
„Jed nobena ni mu v čisljih,
samo ribe so mu v mislih.

Ves dopoldan sem letala
in po trgu jih iskala,
ali kot bi se zakleli,
vse so mi pred nosom vzeli.

Mirno v kuhinji sedita,
in na ogenj popazita!
Jaz grem prosit teto Jero,
če odstopi mi katero.“

Hlaček, Biba kar molčita,
strašno milo se držita.
Mama se obema smili,
ker je res v veliki sili.

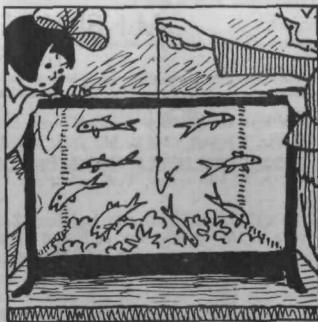
V Hlačku misel modra vstane,
da na naglo kvišku plane:
„Čuj me, čuj me, sestra Biba,
kje bi se dobila riba.

Očka zdaj sedi v kavarni ...
Tam v akvariju v pisarni
zlate ribe se lovijo,
za drobtinami podijo.

Ribič jaz, ti kuharica,
meni trnek, tebi žlica,
tò se očka zveseli,
ko na mizo rib dobi!“

Hlaček trnek si napravi,
se nad ribice odpravi.
Biba jajca tri ubije
in drobtine s tem oblije.

Ali ribice skakljajo
in po vodi se igrajo,
se ne zmenijo za vabo,
trnek ni za tako rabo.

Hlaček v drugo gre na prežo:
mamina tenčica v mrežo
krasno da se spremeniti,
zdaj lahko je ribič biti.

Biba v ponev vlije olje,
ker takole cvre se bolje,
v mrvah ribice svaljka,
potlej jih v ponev da.

V kuhinji se vse kadi,
nekaj se močno smodi,
očkova je to večerja,
kdo naj ju za to ozmerja.

Na dvorišču Pazi laja:
očka z mamico prihaja,
mama vsa žari od sreče,
pikčaste postrvi vleče.

Komaj pa pred duri pride,
huda slutnja jo obide,
naglo v kuhinjo zleti,
od čudesa ostrmi:

Biba moško se drži,
krožnik rib jima moli:
„Nate, to so fine ribe,
kuhinjska umetnost Bibe!“

